

'Seni Seviyorum' demenin en güzel şekli 'Alavya'

29.01.2024 Pazartesi | 12:09Son Güncelleme: 29.01.2024 Pazartesi | 12:42

Hayatta en sevdiğim şeydir. Başka bir amaçla gittiğin yerde bambaşka bir hikaye ile karşılaşmak. Satır aralarındaki gizli duygularda sessizce kaybolmak. Gün ortası, ortalık yerde gizlice mevsimin dışına taşmak. Herkesin yazın sevmeye alışkın olduğunu kışın daha da çok sevmek..

haber metninin boyutu (+) (-) haber metnini yazdır (-)

Kaldığım taş evin üst katındaki odada, beyaz bir şömine vardı. Yanındaki masada ise neon renkli kartlar, üzerinde de mutlulukta, sevgiyle ilgili mesajlar. Kapıdan girdiğim an seni bir sepetin içinde üstü boyalı çakıl taşları karşılıyordu. Bazılarının üzerinde yazan kelimeler, soru cümleleri ise gün boyunca aklından bir türlü çıkmıyordu. Banyosundaki pencereden sanki biraz daha detaylı baksan çıplak gözle bile dünyanın öbür ucunu görebileceğini hissediyordun. Odada bir tam tur attıktan sonra ise 'burada farklı bir şey var, hem çölleri, okyanusları, deniz canlılarını, geceleri, gündüzleri hem de yaşamın en sakin ve huzurlu anlarını barındırabiliyor' diyordun.

Orada kaldığım süre boyunca belki bu yüzden çıkamadım odadan. Dünyanın dışında değil de içeride, bu odanın tam ortasında bir yerlere dönüp durduğundan adım gibi emin olduğumdan.

Belki bu yüzden güneşli bir kış öğleden sonrası, yazdan daha sıcaktı balkon. Kış mevsiminde süs havuzuna dönüşmüş yaz havuzunun parlak turkuazını dakikalarca izlemek, dev bir okyanusun dalgalarını izlemekten farksızdı. Bu yüzden izledikçe iyileştim, sorgulamadan izledikçe daha da sakinleştim..

Sonra, öyle sıcaktı ki koridorlarında rüzgarla uçuşan renkli perdeler. Adım attıkça sen, seninle oyun oynar gibiydiler. Sanki bir masalın içindeydin, sanki Alice hep sendin. Ancak beyaz tavşanın peşinden gidenlerin görebileceği bir diyarda, zamansız bir mekanda dünyayı yeni baştan keşfediyor gibiydin..

Taşların üzerindeki kelimelerin peşine düşüşüm böyle oldu bu cennet koridorlarında. O oval taşların üzerinde yazan renkli kelimelerle böyle yolculuk yaptım zamanda.

Saat tam 4'tü, belki o kelimeler yüzünden uyandım Alavya'da kaldığım ilk gecenin sabahında.

"Why not?" / "Neden olmasın?" yazıyordu odaya girdiğim an elimde rastgele aldığım bir taşta.

Yatağımın başucunda biri sarı biri yeşil bir karşılık dev ayıcık jelibon biçiminde heykeller duruyordu.

Tavanında gezegenlere benzeyen ışıklar olan bir odada, bir yaz masalının kış ortası dünyayı susturan parlak gün doğumuna katılıyordum. Hayatımdaki tüm "Why not?" / "Neden olmasın?" diyerek çıktığım yolculukları, atıldığım maceraları düşünüyordum.

O anları düşünmeye dalmışken aydınlandı oda. Aşağıdan çatal bıçak sesleri, yeni bir güne hazırlanmış mutlu insan gülüşleri geliyordu.

Bilmiyordum henüz.. Kahvaltıda bayılla yediğim mandalinaların, gece üst katındaki odada uyuduğum taş evin bahçesinde yetişen mandalina ağaçlarından geldiğini. O taş evin bahçesinde, hatta Alavya'da bulunan 6 taş evin bulunduğu arazide bir zamanlar sakız, dut, zeytin, hünnap ağaçları koşturan çocuklar olduğunu da öyle.

Kim bilir hangi zamanın mutluluğunu bırakmışlardı buraya o çocuklar.. Buradaki huzur en çok mutluluk, hangi taş evin bir zamanki sahibinden kalmaydı? Geç öğrendim Alavya'yı kısacası, geç tanıdım..

Bundan 10 yıl kadar önce, ufacak bir çocuğun ilk konuşmaya başladığı günlerde "I love you" demeye çalışıp da diyemeyip "A-lav-ya" dediği için buraya "Alavya" adının konduğundan çok geç haberim oldu..

Sırf bu yüzden, her kim ne sebeple olursa olsun bir şekilde bu dünyanın herhangi bir yerinde "Alavya" derse farkında olmadan 'I love you' dediğini ve derken de küçük bir çocuğun saf sevgisini de alana davet ettiğini, bunun sihir gibi bir şey olduğunu, o yüzden de buranın 'gerçek sevgi' evlerinden oluşan bir yer olduğunu geç anladım.

Yine de 'hiç tanımamış olsaktansa, geç de olsa tanımış olmayı tercih ederim' dedim İstanbul'a, evime dönerken.

İç mimar ve tasarımcı Hakan Ezer'in imzasını taşıyan mimarisiyle, ilk açıldığı gündün bu yana, aralarında Mubin Orhon, Erman Özbaşaran, Şahin Dukaroy, Mehmet Gülerüz, Bedri Rahmi Eyüboğlu gibi isimlerin tabloları ile duvarlarını süsleyen, 76 sanat eserini ilk asıldığı günü gibi muhafaza eden, sanatı hayatının merkezine almış bu taş evlerin hikayesi bu yüzden kalbime değdi.

2018 yılından bu yana, buldukları toprağa, bölgeye, şehre, ülkeye, en nihayetinde de gezegene yardım etmek için her Pazartesi günü otelde kim var kim yoksa sabah 9'da çöp toplamaya giden otel çalışanları ve konuklarının olduğunu, hatta bu tip bir proje ile turizmde çevresel sürdürülebilirlik ödülü (Sustainable Tourism Summit & Awards 23 / 'Bir Yerel Kalkınma Modeli Olarak Sürdürülebilir Turizm' / Alaçatı Çöp Toplama Projesi) alabilen bir otel olduğunu başka hiç bir yerde görmedim duymadım.

Otelin içinde yer alan Mitu Restoran'daki şef Hüseyin Pancar'ın tasarımından farksız yemeklerine, sağlıklı ve taze menülerine ise başka hiçbir yerde rastlamadım.

Her yıl, yılbaşı öncesinde Alaçatı ahalisini avlusuna toplayan, Alavya'nın içindeki mağdurları ile paylaşan, yaşamı her daim kutlayan, sizi evinize taze reçeller, ekmekekler, kurabiyeler ve de üzerinde "giderken beni de yanında götür!" yazan yumuşak bir Teddy Bear (oyuncak ayı) ile evinize gönderen güzel Alavya..

Dilerim dünyanın bu zamanında yaşamda olan her ruh bir gün senin sofranda yemek yeme, şöminde ısınma ve de sevginle doyma şansına sahip olur. Pazar 'burada her mevsim doğru mevsim' dedirten Alavya Hotel Alaçatı'nın Banaarlama ve İletişim Direktörü Zeynep Çiftçioğlu'na ve de Otel Sahibi Rana Tabanca'ya davetleri için teşekkürlerimle..